

K osemdesetletnici g. notarja L. Svetca.

To bilo je, že davno bilo,
ko z drugi šel si z živo silo
Za Tabo vidim ozko gaz,
ki čvrst si s hojo jo naporno
med temo robstva neprodorno
v vodilo zaoral za nas.
Tla trŕjapolna je in kamenita
Ti noga merila neizpočita,
a Ti si šel in mislil nikedar,
kje trudno se telo Ti odpočije.
Le to si upal, v tem si bil gotov,
da narodu dan vstane krasen, nov,
ko mu oznaniš evangelij sveti,
da vendar že mu blagotvorni žar
prosvete, zlate svobode zasije
in sme v vesoljstvu tudi on živeti
Prišel je zlati, svetli čas,
prišel je prerojenja čas!
Tedaj je pesem sveta zadonela,
tedaj je lipa sveta zadehtela
in narod, ki je spal,
se vzpel je z mračnih tal. —

Vzpel narod se je z mračnih tal
 v samozavesti mlad,
 jeklen v telesu, v srcu zlat.
 Sam v duši zlat in v žilah čil
 Radecki si slovenski bil,
 ko ste v tisočih taborili,
 ko ste v tisočih eden bili,
 ko čisti prapor je govoril Tvoj:
 za naše pravo srčno za menoj!

Za naše pravo srčno za Teboj
 je šla mladost, šli resni so možaki
 z zavestnimi in trdnimi koraki.
 Uvidel si v teh bojnih časih,
 da narod ta postane jak,
 ki vcepil v materinskih glasih
 že deci je življenja znak.
 Na granicah so zablesteli
 ponosni domi, domi beli,
 ki mlada srca so objeli.
 S tem kraj Cirila si in kraj Metoda
 apostol tretji našega naroda . . .

Apostol tretji našega naroda,
 blesté se lasi Ti ko beli snež,
 ki pal na poti je v življenja breg.
 A ta belina ni snegá belina,
 to naša je slovenska zgodovina,
 ki nje nositelju je srébrno pero
 zarisalo jo na častitljivo glavó . . .
 In nihče nam ne vzame zgodovine
 in nikdar **Svete**c v njej nam ne izgine!

R. M.

